

talt mig. Jeg kan derfor ikke begribe, hvad der gør ham saa tilbageholdende For det kan vel ikke tænkes, at du, Ragnhild — — at du ved en eller anden Ting kan have — — at du paa en eller anden Maade kan være kommen til at støde ham — ?“

Provst Tønnesen standsede atter — denne Gang i en mørk Krog af Stuen — og betragtede herfra sin Datter med et forsigtigt forskende Blik.

Hun lod, som om hun overhørte hans Ord. Hun sad med Armene korslagte over Brystet og saa' frem for sig med det utilgængelige Udtryk, hvormed hun over for Faderen regelmæssigt afviste enhver Sammenstilling af sit og Kapellanens Navn.

Provst Tønnesen rynkede sine buskede Bryn. Han forstod sig ikke længer paa sit Barn! ... Med mørk og bitter Mine fortsatte han tavs sin Vandring over Gulvet og forlod kort efter Stuen.

III.

Kapellan Hansted var gaaet op paa sit Værelse, et rummeligt Kvistkammer, der laa stille og ensomt,